

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
József-körút 18.

Főszerkesztő: VÉSZI JÓZSEF.
Felelős szerkesztő: BRAUN SÁNDOR.
Kiadja: A SZERKESZTŐSÉG.

Egész évre 28 k., (14), 1/2 évre 14 k., (7), 1/4 évre 7 k., (3.50), egy hónapra 2 k. 40 fillér, (1.20 frt).
Egyes szám Budapesten 8, vidéken 10 fillér.

Vámdolgok.

Budapest, december 6.

(v.) Csipje meg a kánya a geografiát, — ő az oka minden gazdasági nyavalyának. Ide vagyunk plántálva két világtáj határmegyéjére, nálunk végződik a Nyugat s nálunk kezdődik a Kelet. Rajtunk keresztül szorítja iparát Kelet felé a Nyugat; ezért nem tudunk mi a magunk iparfejlesztésével boldogulni. S rajtunk keresztül szorítja Nyugat felé nyers-termelését a Kelet; ezért nincs az occidentális külföldön kelendőse a magunk búzájának és marhájának. Mi vagyunk a világtermelés országúti; rajtunk csak keresztülvonul minden, de hasznunk e forgalomból nincs, mert a piacok egybeűt vannak.

Ezek a piacok pedig mostantól fogva ridegebben zárkóznak el a magyar termelés elől, mint eddig valaha. Igaza van Enyedi Lukácsnak, aki az autonóm vámtarifáról irt érdekes tanulmányában azt mutatja ki, hogy a küszöbön álló vámpolitikai tárgyalások természetét és irányzata nem az alkut, hanem a küzdelmet prognosztizálja. S igaza van abban is, hogy az új általános vámtarifa, amelyre nézve most folyik köztünk és Ausztria közt a tárgyalás, egészen más jelentőségű lesz, mint amilyen volt akár az 1867-iki, akár az 1882-iki. Akkor a közös vámtérület autonóm vámtarifája ugyszólván csak elméleti vámtételeket foglalt magában. Mert e tételek csak olyan államokkal szemben voltak alkalmazandók, amelyekkel a mi közös vámtérületünk nem szerződik. Csakhogy akkor az egész külfölddel szerződünk s e szerződésekben viszontszolgáltatások fejében engedtünk a magunk autonóm tarifájából. Az a két tarifa tehát alkutarifa volt, amelyben a tételek szánt-

szándékkal és oly célból voltak magasra megállapítva, hogy legyen miből engednünk. Ma nem így alakulnak a viszonyok. Igen kevés kilátásunk van arra, hogy tarifaszerezésre léphessünk a külfölddel. A német vámpolitika új irányja mellett legfeljebb viszonyossági szerződések létrejövetele remélhető. A közös vámtérület autonóm vámtarifája tehát ezuttal nem lesz alkutarifa, hanem tételeinek tulnyomó része a maga teljességében fog érvényesülni vámadó módjára. Hogy ez lényeges drágulást jelent az egész belföldi fogyasztásnak, azt bizonyítani sem kell. Mert a Németországgal szemben való védelem dolga nyilván oda fog kilyukadni, hogy tetemes vámemelés fog bekövetkezni az egész vonalon: az osztrák ipar oltalmára az ipari vámokat, a magyar mezőgazdaság oltalmára az agrár-vámokat fogjuk emelni. S ha eddig a vámadó nálunk csak közeljárt az egyenes adók összegéhez, az új vámpolitikai korszakban nyilván oda fog fejlődni a dolog, hogy ezentúl az egyenes adók összegét nemcsak eléri, de talán túl is haladja a vámadó.

Ilyen viszonyok közt nem ajánlhatjuk eléggé a közvéleménynek, hogy tegye félre a nálunk szokásos pártzsörtölődéseket és fordítsa minden erejét és figyelmét a vámpolitikai kérdésekre. Egy-egy vámtételnek ma nagyobb a jelentősége, mint a parlamentünkben divó perpatvarkodások valamennyiének együttvéve. A magyar ember e részben felületes, sőt könnyelmű volt eddig. Libabőr futott rajta végig, ha fináncvámokról, prohibítió rendszeréről, kötött tarifákról beszéltek neki. Az adót mindig szidta, a vámot soha. Mert az adót a zsebéből le kell olvasnia az adószedő asztalára, holott a vámtétel a portéka árával összeforradva jelentkezik. Ha magasnak érzi

a magyar az adót, akkor szidja a kormányt és zugolódik. De amikor a portékát vásárolja s drágálja, nem jut az eszébe, hogy a drágaságnak nem a boltos az oka, hanem az a finánc, aki a vámsorompónál a boltost megsarcolta. Gazdaságpolitikai érettségre kell hát a közvéleménynek szert tennie. Ha bele nem tanulunk hamarosan a vámkérdések sokféle csinjába-binjába, úgy elverik az országon a port, hogy hosszú időre belenyomorodunk.

Az agrár érdekltség az Országos Magyar Gazdasági Egyesületben tegnap foglalkozott a Németországgal szemben való vámpolitikai védelem kérdésével. A tárgyalás eredményén nem találunk kivetnit valót. Ausztriában a nagyipar belerohant a vámháború gondolatának szertelenségébe. A magyar gazdák — nagyon helyesen — nem követték ebbe a tulzásba az osztrák iparbarókat. Nekünk semmi hasznunk a vámháborúból nem lehet. Ha a német birodalommal hajbakapunk, akkor egy gyűszünyi gabonánk s egy kilónyi husunk sem jut a német piacokra, ellenben az osztrák ipar mosolyogva vágja zsebre a háborus vámmal járó áremelkedés révén a magyar fogyasztókból kiperéselt nyereségtöbbletet. Nekünk ez az állapot nem kell. Sokkal jobban járunk mi, ha a német vámtarifa mezőgazdasági tételeiből lealkuszunk minden lealkudatót s arra igyekszünk, hogy hus-, vaj- és fakivételünkől megmentsük azt, ami talán még megmenthető. Azt is belátjuk, hogy amily mértékben védekezik Németország a mi nyers termelésünk ellen, legalább is ugyanolyan mértékben kell minknek is a keleti behozatal ellen védekeznünk. Az csak nem járja, hogy a belföldi fogyasztásban a német vámpolitika következtében emelkedő kínálathoz, mely nyereszterményeink árait itthon kétség-

TÁRCA.

Vegyes.

— A Budapesti Napló eredeti tárcája. —

Irta: *Abrányi Emil.*

I.

A hőbortos mama.

Bejane asszony legutóbbi vendégszereplése után (vagy közben) ezeket a privát-megjegyzéseket irtam a jegyzőkönyvembe:

Az idegenért való szertelen rajongás még mindig szembeszökő karakter-vonása fővárosi közönségünk egy részének. Olyankor tapasztaljuk ezt leginkább, amikor egy-egy külföldi művész látogat el Budapestre és stagionét, színész-társaságot is hoz magával.

Nem mondom, hogy ez a frakció a rosszat is partolja, a selejtesért is lelkesedik, ha idegen mezbe burkolva jön. Annyi izlése és kritikája mindenesetre van, hogy a kontárságot semmi szín alatt el nem fogadja se hazaitól, se külfölditől. De ha az idegen csak annyit nyújt, amennyit itthon is nyújtanak: az idegen működését hajlandó többre becsülni a hazai produkciójánál. Ha pedig az idegen egyben-másban csakugyan kitűnő: no akkor mindjárt beléit a mértéktelen rajongás. Akkor az idegent a hódolat választékos paroxizmusában agyba-föbe magasztalja; a saját művészi eredményeire pedig kicsinyléssel, fitymálással pillant alá extázisának a szédítő magasztalásról.

Ilyenkor a magyar közönségnek az a 'öre-déke — mint akkor bódultság fog el — már nem emlékszik arra, hogy a saját nagy tehetségeitől mennyi szép és hatalmas, mennyi finom és meg-
rázó alakítást kapott esztendők hosszú során át.

Nem emlékszik arra: hányszor ujongott és könyözött azok játékán, akik a saját nyelvén tolmácsolták neki klasszikus és modern drámáik gondolatait. Esztendők nagyértékű munkája és fényes eredménye pillanatok alatt semmivé lesz.

Már nem lát semmit az idegen művészet esodálni való nagyságán kívül. Már tapsa, érdeklődése, bankó-halmaza, koszoruja: mind, mind csak a charmant idegent illeti. Már a saját kitűnőségeiről csak félvállról beszél. Már csak úgy diszkurálgat róluik, ha valahol szóba hozza őket, mint a dőllyős nagy-ur a maga elszegényedett rokonairól: a guny és a számalom sértő vegyületével.

Az idegennek ez a mohó dicsőítése szomorú, sőt leverő.

Hol vagy: erős fajszeretet, nemzeti érzés, magyar szellem? Kritizáljunk, gánesoljunk, irtsuk a rosszat, ne hizelegjünk ott, ahol sujtani, vágni kell, tanuljunk az idegentől: de *szerezzük magunkat*, különben sohasem lesz belőlünk erős, önálló, számottevő nép. Ha nem szeretjük magunkat, ha nem vagyunk sovíniszták: elveszünk, elpusztulunk a nagyobb, műveltebb és magukat jobban szerető nemzetek közt.

Maradhat a magyar lélek-közösségben az általánossal, de mindenre, amit produkál, üsse rá a saját egyénisége bélyegét. Olvasszon magába valamit a mások izléséből, de ne olvadjon föl végképp a mások izlésében; élvezze a másét esztetikai érzésének egész szabadságával, de a magáiban — ha megérdemli, ha van olyan jó, mint a másé — találjon még nagyobb gyönyörűséget; érezze az esztetikai gyönyörön kívül még azt a büszke és kedves gyönyört is, hogy ez van közel hozzá, ezzel van összeforva, ebből árad élet és dicsőség az egész nemzetre; becsülje meg az idegen ékszerét, de ne dobja el a magáét, hogy annál inkább kimutassa: mennyire tiszteli amazt.

A szeretet még tulzásaiban is tiszteltreméltőbb és mindenesetre *termékenyitőbb*, mint a hüvös kicsinylés.

Nálunk akárhány ember él, aki nagyon előkelőnek véli magát akkor, ha szépnék és elragadóknak talál egy olaszul vagy franciául elhadart mondatot, amit néhány héttel azelőtt (*magyarul és sokkal szebben elmondva*) méltóztatott észre sem venni.

Ez így van, ne is tagadjuk.

Ebben a részben rendkívüli módon hasonlítunk az olyan édes anyához, aki gazdagabb szülők szebben cicomázott bébi után bolondul és gunyval traktálja, lenézi a saját gyermekeit, mert kevésbé cifra ruhákat viselnek, mint amazok.

Ha ilyen anyával találkozna, kedves magyarom, ugy-e bizony keményen elítélnéd?

Nos, menthetőbb-e, ha ugyanazt egy szép, művelt és nagy publikum cselekszi — a maga művészetével?

II.

Meghalt nyolcéves korában.

Láttam meghalni egy nyolcéves fiúcskát. Fürgő volt, mint a mókus; friss, mint a rózsa-bimbó; esacska, mint a madár. S amikor betették a fehér koporsóba, úgy feküdt a ravatalon, mint egy nyolevanéves öreg ember. Némán, komolyan, hidegen.

Nem értem a világrendet. Bele kell nyugodnom, de nem értem. Igazság szerint csak azoknak kellene meghalniai, akik már eleget éltek. Csak azoknak kellene meghalniai, akik már viaskodtak embertársaikkal. Akiket már megdóbtál a rágalom és megmárt az irigység. Akik már tele pohárral itták a gyönyört és átázoltak a fájdalom minden tisztító-tűzén. Akik a földi életet már annyira ismerik, hogy semmire sem kíváncsiak többé, legfeljebb a halálra. Akik már harcoltak és vérezték, szerettek és csalódtak. Akik már össze vannak törve és ki vannak fáradva. Akiknek a halál igazán pihenés.

De mért hal meg egy nyolceesztendő fiú?

KORONAHERCEG-UTCA 6.

Paris-bazar. Ajánlja

karácsonyi ajándékoknak

legalkalmasabb cikkeit és pedig: Bronze-Árnat, párisi legyezőket, kínai-üzüst- és bórdíszmű-árakat, valódi ezüst sötétbort...

Férflak ingyen kapnak

egy legújabb találmányu gyógyszer, melyet az elgyógyult erő visszanyerhetik. Mindenki, aki ezírást ír, kap egy próbacsomagot, egy 100 oldalas könyvet...

Advertisement for Dr. Garai Antal, featuring a portrait and text about medical services and prescriptions.

Advertisement for 'The Gresham' life insurance company, detailing its capital and services.

Advertisement for Szőlőoltványok (Grapevine treatments) by Dr. Ország, including a list of products and prices.

Advertisement for 'Még-ally! Még-ally!' featuring a star logo and text about a specific product.

Advertisement for 'Legújabb levelező' (Newest typewriter) with technical details.

Advertisement for Donath Sándor, a Parisian watchmaker, with an illustration of a watch.

Advertisement for 'Akácia' (Acacia) perfume, highlighting its quality and origin.

Cs. kir. ezab. déli vaspálya-társaság.

A 3%-os kötvények 1901. évi december hó 2-án történt 42-ik nyilvános huzásánál a következő számú 24633 darab huzatott ki:

Large table listing bond serial numbers (A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z) and their corresponding values.

A kihúzott 3%-os kötelezvényeknek 500-500 franknál való visszafizetése (A. X. sorozat kötelezvényeinek kizárásával) 1902. évi január hó 2-től fogva, a X. sorozat kötelezvények visszafizetése pedig 1902. évi április hó 1-től fogva történik...

A fizetés a következő pénztáraknál történik: Bécsben: a társaság szövetőségénél, a cs. kir. szab. osztrák kereskedelmi és iparhitelintézetnél, Budapestben: a magyar általános hitelbanknál, Triestben: a cs. kir. szab. osztrák keresk. és iparhitelintézet főköznél, M. m. Frankfurtban: a disconto-társaság igazgatóságánál, Berlinben: Bleichröder S. úrnál, a lezámloló-társaság igazgatóságánál, Lipcsében: a német általános hitelintézetnél, Dresdenben: a német általános hitelintézet főköznél, Hamburgban: az észak-német banknál, Behrens L. és fia uraknál, Baselen: Speyr és társa uraknál, Zürichben: a svájci hitelintézetnél. Bécs, 1901. évi december 2-án.

Az igazgató-tanács.

